

**JO
NESBO**
**Η ΩΡΑ ΤΟΥ
ΛΥΚΟΥ**

**60 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ**

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ**

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Η ώρα του λύκου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Δεκέμβριος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου Jo Nesbø, Minnesota, H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo
2025

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Κατερίνα Λελούδη

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

Σελιδοποίηση Μαριολένη Αντύπα

© 2025, Jo Nesbø

© 2025, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4508-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84508

Κ.Ε.Π. 6044, κ.π. 22293

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Δεν επιτρέπεται η με οποιοδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

• Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

• Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Jo Nesbo

Η ώρα του ήυκου

Μετάφραση από τα νορβηγικά
Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

«We're all living in Amerika, Amerika ist wunderbar».

RAMMSTEIN

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Άφιξη. Σεπτέμβριος 2022

«Και ποιος είναι ο σκοπός της επίσκεψής σας, κύριε Χόλγκερ Ρούντι;»

Ο υπάλληλος στον έλεγχο των διαβατηρίων, ένας άντρας με βλέμμα κουρασμένο, με κοιτάζει αδιάφορα, καθώς ξύνει το μπράτσο του κάτω από το έμβλημα της Υπηρεσίας Τελωνείων και Προστασίας Συνόρων των ΗΠΑ.

«Κάνω έρευνα» απαντώ.

«Τι είδους έρευνα;»

Έχω πετάξει από το Όσλο, μέσω Ρείκιαβικ, στη Μινεάπολη. Η διαφορά ώρας είναι επτά ώρες και το σώμα μου λέει πως έπρεπε να είχα πέσει για ύπνο εδώ και ώρα, οπότε αντί ν' ακολουθήσω το ένστικτό μου, να απαντήσω «έρευνα για φόνους» και να βρεθώ σε κάποιο ανακριτικό γραφείο, του λέω ότι γράφω για έναν αστυνομικό νορβηγικής καταγωγής.

«Δηλαδή είστε συγγραφέας;»

Ταριχευτής είμαι, θέλω να του πω. Βαλσαμωτής. Έχω έρθει για να βρω το δέρμα με το οποίο θα ντύσω το σώμα, την ιστορία που έχω ήδη έτοιμη: Είναι μια εικόνα που με κατατρώχει τους τελευταίους μήνες, ένας τίτλος που έχω δώσει στον εαυτό μου. Αλλά, όπως είπα, είμαι κουρασμένος.

«Μάλιστα» του λέω.

«Ενδιαφέρον. Παρεμπιπτόντως, έχω βαφτιστεί στη Νορβηγική Λουθηρανική Εκκλησία». Ο υπάλληλος χαμογελά και μου δίνει πίσω το νορβηγικό μου διαβατήριο. «Η Μινεσότα είναι γεμάτη από εμάς».

Στο ταξί, καθ' οδόν, καταλαβαίνω αμέσως ότι η πόλη έχει αλλάξει. Νέοι δρόμοι και νέα κτίρια που δεν υπήρχαν πριν από οκτώ χρόνια, όταν είχα έρθει τελευταία φορά στη Μινεάπολη. Βλέπω τους ουρανοξύστες του κέντρου να υψώνονται μπροστά μας. Βγαίνουμε από τον αυτοκινητόδρομο και μπαίνουμε στην πόλη. Ανάμεσα στα άλλα κτίρια βλέπω έναν γυάλινο κολοσσό που αντανακλά το απογευματινό φως.

«Τι είναι αυτό το γυάλινο πράγμα;» ρωτάω τον οδηγό.

«Εκείνο; Είναι το στάδιο U.S. Bank. Παίζουν οι Βάικινγκς* εκεί».

«Τι λες τώρα...»

«Σας αρέσει το αμερικανικό φούτμπολ;»

Ανασηκώνω τους ώμους. «Έχω δει τους Βάικινγκς να παίζουν. Στο παλιό στάδιο. Ίσως να βρω κάνα εισιτήριο, ε;»

«Καλή τύχη».

«Τι καλή τύχη;»

Ο οδηγός, ένας μαύρος άντρας γύρω στα πενήντα, με κοιτάζει από τον καθρέφτη μέσα από ένα ζευγάρι αμυγδαλωτά γυαλιά.

«Δύσκολο να βρει κανείς εισιτήριο. Χτες μου πρότειναν ένα, σε εντελώς μέτρια θέση. Τριακόσια πενήντα δολάρια».

«Σοβαρά τώρα;»

«Σοβαρότατα. Κάποτε πήγαινες στο γήπεδο με τον γιο σου.

---

* Minnesota Vikings: Ομάδα του αμερικανικού φούτμπολ.

Τώρα και το γήπεδο έχει κατακτήσει όπως τα πάντα σ' αυτή τη χώρα: σπορ για τους πλούσιους».

Κοιτάζω έξω απ' το παράθυρο. Όταν παλιά ερχόμασταν στις ΗΠΑ για να δούμε τον θείο και τη θεία, σπάνια κατεβαίναμε στο κέντρο. Κάναμε τα ψώνια μας στο μπακάλικο της γειτονιάς ή στο εμπορικό κέντρο Σαουθντέιλ. Τώρα με εντυπωσιάζει η ησυχία, το πόσο λίγοι άνθρωποι κυκλοφορούν στους δρόμους. Πριν από οκτώ χρόνια ο ξάδερφός μου με είχε πάει στην ταράτσα ενός εστιατορίου στη λεωφόρο Χένεπιν: Υπήρχε ζωή, φασαρία, κόσμος. Ιδίως στη λεωφόρο που διασχίζουμε τώρα, τη Νίκολετ Μολ.

«Καλά, πού έχουν πάει όλοι;» ρωτάω.

«Ο κόσμος, εννοείτε;»

«Ναι».

«Α, τα πράγματα άλλαξαν ύστερα απ' αυτό που έγινε».

Αυτό που έγινε. Για μένα, αυτό που έγινε είναι οι φόννοι πριν από έξι χρόνια. Για εκείνον και για την υπόλοιπη Μινεάπολη, η δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ πριν από δύο χρόνια. Στη διαδρομή απ' το αεροδρόμιο ως την πόλη είδαμε τρία γκράφιτι σε τοίχους με τον δολοφονημένο από την Αστυνομία της Μινεάπολης μαύρο άντρα.

«Μα έχουν περάσει χρόνια» λέω.

«Άλλη αίσθηση έχουμε εμείς» λέει ο οδηγός. «Μερικοί νομίζαμε ότι όλο αυτό θα ένωνε τον κόσμο. Όλοι μαζί ενάντια στους ρατσιστές μπάτσους, ε; Όμως η όλη ιστορία τη διέλυσε αυτή την πόλη. Συνέπεσε και με την πανδημία κι έγινε αυτό που λέμε “η τέλεια καταιγίδα”...»

Σταματάμε μπροστά στο Χίλτον. Πληρώνω με μετρητά και αφήνω ένα καλό φιλοδώρημα. Πριν φύγει, του λέω πως χρειάζομαι κάποιον να με πηγαиноφέρει και τον ρωτάω αν ενδιαφέρεται. Διαπραγματευόμαστε μια ωριαία ταρίφα, συμ-

φωνούμε ότι μπορώ να τον παίρνω τηλέφωνο όποτε θέλω και μου δίνει τον αριθμό του.

Στο ευρύχωρο λόμπι του ξενοδοχείου και στο εστιατόριο βλέπω ελάχιστους ανθρώπους. Η ρεσεψιονίστ πιθανόν να μου χαμογελάει πίσω από τη μάσκα. Της δίνω το διαβατήριό μου και, όταν βλέπει ότι έχω κάνει κράτηση για πάνω από μία εβδομάδα, με ενημερώνει πως το δωμάτιο καθαρίζεται μόνο κάθε πέντε μέρες. Μου δίνει μια κάρτα για το δωμάτιο 2406, σχεδόν στον τελευταίο όροφο, όπως είχα ζητήσει.

«Α, γουστάρετε ρινορραγίες, ε;» μου λέει χαμογελαστός ένας άντρας με καουμπόικο καπέλο στο ασανσέρ, όταν πατάω το κουμπί για τον εικοστό τέταρτο όροφο. Το λέει μ' αυτό το χαλαρό, χιουμοριστικό και φιλικό ύφος που μόνο οι Αμερικανοί κι οι πολύ βόρειοι Νορβηγοί πετυχαίνουν, νομίζω. Προσπαθώ να σκεφτώ κάτι αντίστοιχα χαλαρό και πνευματώδες να του απαντήσω, αλλά είμαι Νορβηγός από τον Νότο. Αντ' αυτού, συγκεντρώνομαι στο να ετοιμαστώ να εξισορροπήσω την πίεση στα αυτιά μου.

Το κρεβάτι είναι μεγάλο και μαλακό και αποκοιμιέμαι αμέσως.

Όταν ξυπνάω, πρέπει να πάω τουαλέτα. Για να μη χάσω εντελώς τον ύπνο μου δεν ανάβω το φως και προσπαθώ να διακρίνω τη λεκάνη μες στο σκοτάδι. Πάω να καθίσω και παραλίγο να φάω τα μούτρα μου πριν ο πισινός μου προσγειωθεί τελικά στο πλαστικό κάθισμα. Είχα ξεχάσει ότι οι τουαλέτες στις ΗΠΑ είναι πιο χαμηλές απ' ό,τι στη Νορβηγία. Και θυμάμαι πώς αυτό με έκανε, όταν ήμουν παιδί, να πιστεύω ότι στην Αμερική αγαπούσαν περισσότερο τα παιδιά. Αυτό και όλα εκείνα τα τηλεοπτικά κανάλια με κινούμενα σχέδια και παιδικές σειρές, τα ράφια με τα πολύχρωμα γλυκίσματα στο Σαουθντέιλ, και το λούνα παρκ Βαλέϊφερ, όπου

ο θείος μου είχε πάντα να μας δείξει κάποιο καινούργιο παιχνίδι κάθε φορά που ερχόμασταν για καλοκαιρινές διακοπές. Θυμάμαι που πίστευα ότι η Αμερική ήταν μια υπέροχη χώρα για τα παιδιά. Εν ολίγοις, τη λάτρευα. Και, παρόλο που με τον καιρό κατάλαβα πως δεν ήταν τέλεια, ήξερα από τότε πως θα την αγαπάω όλη μου τη ζωή.

Όταν ξυπνάω για δεύτερη φορά, είναι ακόμη σκοτάδι.

Σηκώνομαι, καλώ τον ταξιτζή και του ζητάω να με συναντήσει στη λεωφόρο Νίκολετ, στη γωνία με τη Νότια 10η οδό. Βγαίνω έξω. Ο ουρανός έχει μόλις αρχίσει να γκριζάρει από τη μεριά της δίδυμης πόλης της Μινεάπολης, του Σεντ Πολ, στην απέναντι πλευρά του Μισισσιπή. Στο πεζοδρόμιο προσπερνάω έναν άστεγο που κοιμάται χωμένος στην πρόσοψη ενός ουρανοξύστη που φέρει το λογότυπο μιας από τις μεγάλες αμερικανικές τράπεζες, ελπίζοντας πως έτσι θ' απορροφήσει λίγη ζέστη. Ένα περιπολικό είναι παρκαρισμένο στη λεωφόρο Νίκολετ. Τα ελαφρώς φιμέ τζάμια του δεν μου επιτρέπουν να δω αν υπάρχει κανείς μέσα. Ύστερα από κάνα τέταρτο το ταξί στρίβει και σταματάει μπροστά μου. Μπαίνω στο πίσω κάθισμα.

«Πρώτα πάμε στην Τζόρνταν».

Ο οδηγός με κοιτάζει απ' τον καθρέφτη.

«Την πόλη;»

«Όχι. Τη γειτονιά».

Τον βλέπω να διστάζει.

«Τρέχει κάτι;»

«Όχι, κύριε. Αλλά, αν πηγαίνετε για ν' αγοράσετε ναρκωτικά, καλύτερα να πάρετε κάποιο άλλο ταξί».

«Δεν πάω γι' αυτό. Θέλω να δω τα projects, τις εργατικές κατοικίες».

«Στην Τζόρνταν; Δεν υπάρχουν πια, κύριε».

«Α, όχι;»

«Γκρέμισαν και την τελευταία πριν από πέντ' έξι χρόνια».

«Δεν πειράζει, εμείς θα πάμε».

Γλιστράμε μέσα από μια πόλη που ακόμη κοιμάται. Πρέπει να προσέχει κανείς τις λεπτομέρειες για να καταλάβει πότε περνάμε από μια εύπορη σε μια φτωχική γειτονιά: Είναι κουρεμένο το γρασίδι μπροστά στα μικρά σπίτια; Έχουν μαζέψει τα σκουπίδια; Τι είδους αυτοκίνητα είναι παρκαρισμένα στον δρόμο;

Περνάμε μπροστά από ένα εικοσιτετράωρο βενζινάδικο Γουίνερ. Τέσσερα μαύρα αγόρια μάς παρακολουθούν.

«Εδώ, λοιπόν, βρίσκει κανείς ναρκωτικά;» ρωτάω.

Ο οδηγός δεν απαντά. Μερικά τετράγωνα πιο κάτω, σταματά.

«Εδώ είμαστε» λέει. «Εδώ βρίσκονταν οι τελευταίες εργατικές πολυκατοικίες της Τζόρνταν».

Βλέπω μια πινακίδα που γράφει: *Απαγορεύονται τα όπλα πέραν αυτού του σημείου* κι από πίσω ένα χαμηλό, καινούργιο κτίριο. Ένα δημοτικό σχολείο. Στο μισοσκόταδο, δύο σκίουροι προχωρούν χοροπηδηχτά και νευρικά πάνω στο γρασίδι, με τις μεγάλες, σγκωμένες τους ουρές να κινούνται με μια παράξενη χάρη.

Και ποιος είναι ο σκοπός της επίσκεψής σας, κύριε Χόλγκερ Ρούντι;

Ο σκοπός είναι να μπω στο μυαλό ενός δολοφόνου. Να ακολουθήσω τα ίχνη εκείνης της υπόθεσης του 2016. Θα γίνει βιβλίο, το δουλεύω εδώ και καιρό, με προσωρινό τίτλο *Ο εκδικητής της Μινεάπολης*. Βάζω στοίχημα πως ο εκδοτικός θα έχει άλλη γνώμη για τον τίτλο, αλλά δεν θα ξέρει ως τι να το πλάσσει. True crime; Τα αληθινά εγκλήματα είναι αυτή τη στιγμή ό,τι πιο χοτ στην αγορά του βιβλίου: Το κοινό δεν

χορταίνει να διαβάξει ιστορίες για αιματηρά και, ει δυνατόν, θεαματικά εγκλήματα, ατμόσφαιρα μυστηρίου, ανατροπές, κακούς και καλούς κι απ' τις δυο πλευρές του νόμου κι ένα φινάλε αμφίσημο, ώστε να ευδοκιμούν οι πιο ευφάνταστες θεωρίες συνωμοσίας. Το δικό μου βιβλίο προσφέρει τα πάντα εκτός από το τελευταίο. Διότι οι απαντήσεις υφίστανται, η ενοχή είναι αδιαμφισβήτητη. Αυτό που απομένει είναι να καταλάβει κανείς πώς και γιατί έγινε ό,τι έγινε. Και, για να το καταφέρω αυτό, πρέπει να μπω στο μυαλό όχι μόνο του δολοφόνου αλλά και όλων των εμπλεκόμενων σ' αυτή την ιστορία. Να αξιοποιήσω όλα όσα ξέρω, προσθέτοντας λίγη απ' τη φαντασία μου, για να δω μέσα απ' τα μάτια του τον κόσμο και τα μέρη όπου διαδραματίστηκε η υπόθεση. Να βρω το ανθρώπινο μες στο απάνθρωπο. Να αναγκάσω τον αναγνώστη –και τον εαυτό μου– να αναρωτηθεί: *Θα μπορούσα να βρεθώ εγώ σ' αυτή τη θέση;*

Έχω υπολογίσει οκτώ μέρες για έρευνα πεδίου. Δεν είναι πολύς καιρός, οπότε πρέπει να ξεκινήσω αμέσως. Και ξεκινώ μ' εκείνον που βρισκόταν εδώ που είμαι τώρα, μιαν αυγή επίσης, πριν από έξι χρόνια.

Κλείνω τα μάτια και τις βλέπω: Οι πολυκατοικίες φυτρώνουν απ' το έδαφος, υψώνονται, κρύβουν τον ουρανό. Εκεί, στον έκτο όροφο, βρίσκεται ένα παράθυρο ανοιχτό. Πετάω προς το άνοιγμά του. Να με τώρα, είμαι αυτός. Κοιτάζω μέσα από το παράθυρο, έξω. Τα βλέπω όλα. Το ύψος χαρίζει προοπτική.

**ΑΥΤΟΣ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΕΧΕΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ.
ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙ.**

Όταν ένας έμπορος όπλων πέφτει νεκρός στους δρόμους της Μινεάπολης, όλα τα στοιχεία οδηγούν σε έναν μοναχικό λύκο, έναν ελεύθερο σκοπευτή που έχει εξαφανιστεί χωρίς να αφήσει ίχνη. Όταν ο σκοπευτής χτυπά ξανά, καλούν τον αντικομφορμιστή ντετέκτιβ Μπομπ Οζ για να εξιχνιάσει την υπόθεση. Δεν πιστεύουν ότι αυτό το θύμα θα είναι το τελευταίο. Ο Μπομπ αρνείται να ακολουθήσει τις οδηγίες του αρχηγού της αστυνομίας, γιατί υπάρχει κάτι που θυμίζει στον Μπομπ μια υπόθεση που θα προτιμούσε να ξεχάσει. Και καθώς ο αριθμός των θυμάτων αυξάνεται, υποψιάζεται ότι συμβαίνει κάτι ακόμα πιο σκοτεινό. Όσο πιο κοντά φτάνει στην αλήθεια τόσο πιο πολύ αναστατώνεται. Γιατί αυτός ο κατά συρροή δολοφόνος του θυμίζει κάποιον επικίνδυνο: τον εαυτό του.

Στην *Ωρα του λύκου*, ο Jo Nesbo τοποθετεί τη δράση στις μεσοδυτικές πολιτείες της Αμερικής του 2016. Ένα σκληρό μυθιστόρημα με το καλύτερο στιλ του Nesbo – σε μια Αμερική που βρίσκεται στο χείλος του γκρεμού.

ISBN: 978-618-03-4508-7

9 786180 345087
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84508

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book